

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: VARSELSKRIFTEN

Citation: Aarestrup, Emil: "VARSELSKRIFTEN", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 263. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid78305.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

VARSELKRIFTEN

*

I

Nattens Gudinde henad Himlen svæved,
Og Viisdomsfuglen fløi ved hendes Side;
Al Verdens Mødighed hun stille hæved
I sine Arme, sammentrykte, blide.

II

Jeg og min Hustru var fra Hjemmet borte.
Aarvaagne Terner sysled kun ved Lampen,
Og vogtede paa Husets aabne Porte -
Da hørtes Larm af Vogn og Hestestampen.

III

Ind traadte, reiseklædt, en Gjæst heel fremmed;
Sin Hat og Kappe han i Krogen slængte.
Og Ternerne med sære Fagter skræmmed;
Selv ind i Husets Indre han sig trængte.

IV

Min Børneflokk han vilde see og kjende.
De fem Smaapiger og de fire Dreng:
Hvad hedder du? og du? og du derhenne?
Søvndrukne stirred de fra deres Senge.

V

De Mindste selv med Lampen han sig nærmed,
Sorthaaret, med et sælsomt Smil om Munden,
264 Tykt af sin lodne Reispels beskjærmet,
Og med et blodrødt Skjærf om Livet bunden.

VI

Da sprang en Dreng fra Leiets, mere modig:
Hvo er du? Siig dit Navn, at jeg dig kjender!
Af Lommen tog den Fremmede koldblodig
Sin røde Tegnebog, og sagde: Venner!

VII

Mit Navn vil jeg paa Loftet eder skrive.
Min Hilsen med! - Og medens Alle bæve.
Han steg med Lyset op paa Bordets Skive,
Og lod sin Haand henover Kalken svæve -

VIII

"Mene. mene, tekel, upharsin!" vare
De Ord, som han paa Husets Dække tegnede.
Imedens om hans Knæ min Børneskare
Og alt mit Tyende af Rædsel blegned.

IX

"Dit Liv er veiet, talte dine Timer,
Tilintetgjørelsen skal du tilhøre!"
Forfærdelige Varselrøst, som kimer
Beständig for den Dødeliges Øre! -

X

Jeg kjender Ham, som har mig Muren mærket
Med hine Alvorsord af Oldtidsskriften:
265 En rastløs Mand, der lægger Haand paa Værket,
En Guds Herold, der kalder til Bedriften!

XI

En Fremtidsseer, hvem en Glød paa Tungen
Har bragt til at besværges og opmande;
Som længst, med lyse Skrifttræk, alt har svungen
Sit: Mene! Mene! over Danmarks Lande.

XII

En Lov- og Retsforsvarer! En Raadgiver
For Drot og Folk! - En Rest endnu af Styrken,
Der gjerne, medens det er Tid, udriver
Sit Land af Faren - skjøndt en Røst i Ørken!

XIII

Og dog en Ven af Barnlighed og Ynde,
En Elsker af, at høre Lyren klinge,
Naar danske Muser Væddestrid begynde -
Ham disse Linier min Hilsen bringe!